

му като свѣткавица и той пристъпи . . . И ето устнитѣ на Пела се раздвижиха, но не за молба.

— Орнандучио делъ Леоне! — прошепна той, — жалъ ми е за тебе. Азъ ти причинихъ зло, сѣдбата ми отвърна стократно . . . Ето, останахъ самъ, старъ и слабъ . . . Сега е твой редъ да ми отвърнешъ. По-скоро да се тури край на нашата вражда.

Повече той нищо не каза. Орнандучио делъ Леоне затрепера: свѣткавицата въ гърдитѣ му изгасна. Прѣдъ неговия погледъ възкрѣсваше левътъ, както когато го държеше подъ лапата си. Той, Орнандучио, бѣше тогава сѣщо тѣй слабъ и безпомощенъ, като лежащия прѣдъ него Пела. И левътъ не посегна на слабата си жертва, той го помилва. Той счете недостойно да убива дѣтето, което само се оставѣше въ негова власть, безъ да се противи.

— Убий ме! Глухо извика Пела.

Орнандучио като да се събуди отъ сънъ. Съ жалость погледна той своя врагъ, послѣ мълчаливо възви къмъ Арно, захвърли въ тъмнитѣ ѝ струи камата, която плѣсна и се изгуби въ дълбинитѣ.

Сабилія нетърпеливо чакаше да се върне нейниятъ синъ. Тя бързо се хвърли да го пригърне, като искаше да прочете въ очитѣ му новината, която чакаше. Но Орландо я отстрани съ ржка и хладно каза:

— Азъ дойдохъ да се простя. Задълго или не, — азъ никога нѣма да се върна при тебе. Има какво да търся по свѣта, за какво да помисля. Тукъ азъ не мога да забравя за страданията и смъртъта на гордия левъ. Но зная само едно: има по-велики подвизи отъ отмъщението на слабия и беззащит-